

Wij gaan wat doen tegen (door mij ervaren) misstanden in een Nederlandse psychiatrische instelling.

Herken je het onderstaande uit eigen ervaring?

Stuur mij je info:

zie contactgegevens op <http://www.geestelijkwelzijn.nl/>

Hallo, ik ben S. H. (pseudoniem; tot ik sterker in mijn schoenen sta ben ik nog even voorzichtig met bekend maken van mijn identiteit). Ik heb me geestelijk mishandeld gevoeld door de "hulpverleners" in een psychiatrische inrichting, binnen het systeem daar. Ben rechteloos en ontheemd geraakt en ben uit angst voor deze "hulpverlening" tien jaar lang op de vlucht geweest en uiteindelijk bloedend en dakloos, ver weg van mijn "thuis" achter gebleven.

Men heeft me er niet geholpen, alleen maar zieker gemaakt. Mijn zelfvertrouwen was compleet weg, ik had het gevoel totaal geen zeggenschap te hebben over mijn eigen leven en voelde me totaal verloren en rechteloos. Ook had ik door de benadering aldaar het gevoel dat ik een crimineel was, een slecht mens dat niet beter verdient en dat ik een slechte moeder was. Ook ik kreeg medicijnen, antipsychotica. Van deze medicijnen werd ik van een getrainde, trotse vrouw binnen de kortste keren een dikke vrouw die totaal apathisch was en opgesloten in zichzelf. En dat terwijl ik totaal geen psychoses had, maar leed aan een angststoornis. Bovendien heb ik aan deze medicatie diabetes overgehouden. Een "kadootje" voor de rest van mijn leven. Het is echt een heel verhaal. Ik kan dit niet allemaal vertellen in dit schrijven.

Mijn grootste probleem is echter dat dit soort praktijken gebeuren in dit land en dat je nergens terecht kunt voor erkenning van de dingen die je zijn overkomen. Je wordt slechter behandeld dan een crimineel, terwijl je ziek bent en niets verkeerd hebt gedaan. Je bent totaal rechteloos en je wordt niet serieus genomen omdat je "wilsonbekwaam" wordt geacht. Buitenstaanders nemen vaak je verhaal niet serieus, omdat ze zich niet kunnen voorstellen dat dit soort dingen hier in Nederland gebeuren.

Je wordt op deze manier behandeld, zogenaamd voor je bestwil, terwijl je eigenlijk aan mensonterende praktijken wordt blootgesteld. Er is niemand die je in bescherming neemt en je kunt nergens je recht halen en genoegdoening en erkenning krijgen voor de erge dingen, eigenlijk misdadige dingen die je (zijn) overkomen. Er wordt voor minder ernstige vergrijpen een schadevergoeding gegeven. Voor deze groep mensen is er niets. Ook niet echt meer de mogelijkheid voor een rehabilitatie.

Je kunt er wel met lotgenoten over praten. Dat helpt. Zelf heb ik de opleiding tot ervaringsdeskundige gedaan om ten eerste mijn eigen traumatische ervaringen enigszins een plaats te kunnen geven door het te delen met mensen met soortgelijke ervaringen. Daarnaast wil ik iets kunnen betekenen bij bewustwording en verandering van het "systeem". Er gebeuren overal misstanden. Voor de meeste dingen is er iets geregeld binnen ons rechtssysteem, dat bescherming biedt maar dat ook recht doet aan de ernstige vergrijpen die je zijn overkomen. Voor wat mij is overkomen, en helaas velen met mij, is er nu geen enkele manier om je recht te halen.

Velen die dit is overkomen blijven zwaar getraumatiseerd en beschadigd achter, zonder middelen of toekomstperspectief. Ook financieel en qua werk zijn er weinig kansen en mogelijkheden meer

voor deze doelgroep. Ik ken een verhaal van een vrouw met soortgelijke ervaringen die tot het Hof van de Mensenrechten in Geneve is gegaan om de erkenning te krijgen die ze nodig had. Ze heeft de erkenning gekregen dat ze binnen de GGZ geestelijk mishandeld, zelfs gefolterd is, voor haar zogenaamde bestwil met goedkeuring van de wet. Er zijn toen afspraken gemaakt dat de wetgeving zou moeten worden aangepast en dat advocaten klachten hierover in behandeling en serieus moeten nemen. Dit is echter een langdurig, traag en moeizaam proces, waardoor er veel zwaar gedupeerde mensen overblijven die nooit meer recht wordt gedaan.

Laatst was er op T.V. en in krant een stuk over een nieuw inzicht. Het leek alsof de heren en dames professionals "Het ei van Columbus" hadden uitgevonden. Namelijk: "Intensief contact maakt isoleren overbodig". Hoe durft men met op deze manier met dit inzicht te komen, terwijl er al tijdenlang duidelijk is dat Isoleren en dwangmethodes zeer traumatiserend en schadelijk zijn.

Niemand heeft ooit eerder de moeite gedaan om zich te verdiepen in wat mensen aangedaan werd onder het mom van HULPVERLENING. Als je een klacht indient bij de betreffende instelling kom je niet verder dan een "formeel" gesprek, waar men pro forma je verhaal aanhoort en vervolgens wordt afgescheept. Niemand trekt zich je lot aan. Het is nu eenmaal zo gegaan en men heeft zich aan de "regels" gehouden. Je moet de dingen maar gauw een plaats geven en de draad van het leven weer oppakken. De frustraties, de pijn en de onmacht worden hierdoor alleen maar erger. Men verschuilt zich achter de "regels", ook al zijn deze niet goed. Men wast zijn handen in onschuld en legt het probleem terug bij de gedupeerde.

Ik wil ervoor pleiten dat er voor de groep mensen die slachtoffer zijn geworden erkenning, genoegdoening en een schadevergoeding komt. Het lijkt me dan ook zinvol dat we ons verenigen en samen de strijd aangaan zodat we ons recht kunnen halen. Mensen die interesse hebben om hierover van gedachten te wisselen en hierover in gesprek te gaan kunnen me altijd benaderen via mijn contactgegevens op <http://www.geestelijkwelzijn.nl/> Het moet mogelijk zijn om onze krachten en ervaringen bundelen om dit te bereiken. Zo niet, dan is onze Nederlandse rechtsstaat zijn naam niet waard.

Ik hoor graag van jullie en wacht dan ook met spanning reacties af.

S.H.